

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Noveller

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 305. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386836288/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Frøken Sophie kommer som var hun kaldet! I det mørke værelse kan Morten træde ind i sit alter ego og endelig blive en deltager for en kort stund. Det er først da han på vanlig selvhøjtidelig manér råber: »Evindelig min!» han igen træder tilbage og bliver taber. Igen bliver han fortæller i stedet for hovedperson i sin egen historie.

Morten er derfor ikke uden videre uskyldig i sit livs brudstykkevis fortælling. Lige så meget som han narrer læseren til at føle gysende medlidenhed med ofrene for en ond skæbnes tilskikkelser, lige så meget narrer han sig selv. Hans skrift er et filter der bruges til at fortrænge, hvor meget han selv har på spil. Det klarste eksempel på dette er hans erotiske kaneflyvetur med den dejlige Sophie. Beskrivelsen af begivenheden gøres tre gange i dagbogen: d. 11. januar 1710, d. 23. januar 1711 og d. 12. januar 1751 (s. 12f, 16 og 31).

I den første er solen »rød, som en brændende Glød!». Morten står bag Sophie og holder tømmerne således at han kan fornemme hvordan det er at holde om hende. Den letteste berøring er som at brænde sig på en »varm Kakkelovn!». Morten lader kanen flyve af sted. Beskrivelsen er i sin blanding af charmerende naivitet, præcise detaljer og erotisk ladning Blicher, når han er bedst.

Et år senere svigter hukommelsen Morten. I den forløbne tid er han ikke kommet nærmere til sit øjes lyst. Læsningen af *Amoris* har gjort det klart for ham at han er forelsket, men indsigten får ham ikke til at handle. Tværtimod, han digter sig ind i en eventyrverden: »Ak, Frøken Sophie! Gid du var en Bondepige, eller jeg en Prinds!» og så går han og venter på kaneføre for at kunne gentage oplevelsen! I erindringen finder begivenheden nu sted om aftenen, det er køligt måneskin i stedet for glødende solskin, og han forener sig med hendes skygge på den kolde, hvide sne. Kroppens sitrende nærhed er væk.

Den sidste gang han i dagbogen omtaler begivenheden er 50 år senere. Der er sket meget i mellemtiden, men hvis man skal tro ham – og det skal man som antydning ikke uden videre – blev hele hans liv levet færdigt da Jens og Sophie forsvandt ud af det. Resten af brudstykkerne er kun brikker til en afslutning. Den handler om at nå frem til det endelige mål, en velfortjent grav. I næstsidste dagbogsoptegnelse husker han tilbage til ungdommens glade, euforiserende oplevelse:

Min unge Sjæl straaledeligesaa blankt og lysteligt som Maanen, og hendes var ogsaa reen, uplettet som denne nysfaldne Sne. (s. 31)